

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 229.321 van 25 november 2014
in de zaak A. 214.267/IX-8542**

In zake: Laurent PHILIPS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jim Deridder
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 210A bus 10
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VZW KATHOLIEK ONDERWIJS STAD HERENTALS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jean Hendrickx
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Lange Lozanastraat 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 18 november 2014, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 16 oktober 2014 van de beroepscommissie van de vzw katholiek Onderwijs stad Herentals (kOsh) campus Collegestraat, waarbij aan Laurent Philips een oriënteringsattest C wordt toegekend.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Met toepassing van artikel 90, § 1, vierde lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, is de zaak verwezen naar een kamer met drie leden.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 november 2014, om 10.00 uur.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jim Deridder, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Christophe Vangeel, die *loco* advocaat Jean Hendrickx verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Laurent Philips is tijdens het schooljaar 2013-2014 ingeschreven als leerling in het eerste jaar van de derde graad, richting WEWI6, in de school campus Collegestraat van kOsh.

Verzoeker verklaart dat hij “gediagnosticeerd [is] als hoogbegaafd kind”, op basis waarvan hij tijdens de lagere school een jaar heeft overgeslagen.

3.2. Op het einde van het jaar heeft verzoeker jaartekorten voor aardrijkskunde, chemie, fysica en wiskunde. Hij heeft een algemeen jaartotaal van 56,7%.

De delibererende klassenraad kent aan verzoeker een oriënteringsattest C toe, wegens “te veel onvoldoendes voor de hoofdvakken”, te weinig inzet en inzicht, niet de juiste motivatie en studiehouding.

Op 27 juni 2014 vindt overleg met de directeur plaats. Voor het eerst wordt de school dan namens verzoeker erop attent gemaakt dat zijn vader recent in een zwaar verkeersongeval was betrokken en zijn moeder ernstig ziek is. De directeur deelt met een brief van 30 juni 2014 vervolgens mee dat de delibererende klassenraad niet opnieuw wordt samengeroepen.

Bij aangetekend schrijven van 2 juli 2014 wordt een bezwaar ingediend bij de beroepscommissie. Verzoeker vraagt “dat de inrichtende macht de delibererende klassenraad opnieuw zou samenroepen, om zich opnieuw uit te spreken over [zijn dossier], daarbij rekening houdend met de bovenvermelde specifieke elementen en uitzonderlijke omstandigheden, en mede op grond daarvan een nieuwe beslissing te nemen, bijvoorbeeld tot het opleggen van bijkomende proeven voor de vakken waarvoor de klassenraad dit nodig acht”.

De beroepscommissie hoort verzoeker op 19 augustus 2014, stelt vast dat “de nieuwe elementen aangebracht op de Interne Beroepscommissie (betrokkenheid ongeval vader, gezondheidstoestand moeder) een nieuwe bijeenkomst van de delibererende klassenraad noodzakelijk maken” en adviseert het schoolbestuur om de delibererende klassenraad opnieuw samen te roepen.

Vervolgens wordt de delibererende klassenraad opnieuw samengeroepen.

3.3. Op 26 augustus 2014 beslist de delibererende klassenraad om het C-attest te handhaven.

3.4. Die beslissing wordt door de Raad van State in haar tenuitvoerlegging geschorst bij arrest nr. 228.334 van 11 september 2014. De Raad overweegt daarbij, onder meer, dat gesteld tegenover de onbetwist en onbetwistbaar traumatische ervaringen voor verzoeker niet aantoonbaar valt uit te sluiten dat de tekorten er in belangrijke mate hun verklaring in vinden. Zelfs indien de klassenraad de nasleep ervan anders beoordeelt dan verzoeker, zo vervolgt de Raad in voormeld arrest, dan lijkt geen van de beide partijen nog in staat een sluitend bewijs te leveren van de werkelijke impact ervan op de examenresultaten. De Raad oordeelt dat dit voor de klassenraad op het eerste gezicht reden moest zijn om, verzoeker het voordeel van de twijfel gunnend, middels bijkomende proeven na te gaan of de resultaten al dan niet door de externe factoren zijn beïnvloed. De Raad besluit dat de weigering door de delibererende klassenraad om zijn eindbeslissing uit te stellen tot verzoeker bijkomende proeven heeft afgelegd *prima facie* niet afdoende is gemotiveerd.

3.5. Bij aangetekend schrijven van 15 september 2014 is verzoeker uitgenodigd op een hoorzitting van de beroepscommissie, zetelend overeenkomstig de bepalingen van de nieuwe artikelen 123/15 en 123/17 van de Codex Secundair Onderwijs, op 22 september 2014. De beroepscommissie beslist nog dezelfde dag om verzoeker bijkomende schriftelijke proeven op te leggen voor vier vakken: fysica, chemie, aardrijkskunde en wiskunde.

Per e-mail van 26 september 2014 wordt de raadsman van verzoeker in kennis gesteld van de voormelde beslissing van de beroepscommissie. Met de school wordt vervolgens een regeling getroffen omtrent de examenkalender.

3.6. Bij aangetekend schrijven van 17 oktober 2014 wordt aan verzoeker de thans bestreden beslissing van de beroepscommissie toegezonden, die ertoe strekt hem een C-attest toe te kennen.

Deze beslissing bevat na een herinnering aan de procedurestappen, de volgende motivering:

“1. De Beroepscommissie herneemt haar beslissing n.a.v. de zitting van 22 september 2014 waarin besloten werd (samengevat) om aan Laurent bijkomende proeven op te leggen voor de vakken chemie, fysica, aardrijkskunde en wiskunde, nu gesteld werd dat de initieel behaalde resultaten voor deze vakken 2^e semester beïnvloed werden door externe factoren (ziekte moeder, ongeval vader, diefstal, etc.), waarmee de klassenraad in haar deliberatie geen rekening had gehouden.

2. De Beroepscommissie stelt vast dat zowel de leerling als diens ouders, vertegenwoordigd door hun raadsman, zelf vragende partij waren voor bijkomende proeven teneinde het bewijs te leveren dat Laurent in staat was de leerstof in voldoende mate te beheersen.

De Beroepscommissie op deze uitdrukkelijke vraag is ingegaan na de zitting van 22 september 2014 en heeft vastgesteld dat de schoolinstelling, in overleg met leerling en ouders, data heeft vastgesteld op vraag van de moeder voor het afnemen van de bijkomende proeven zodoende de schoolinstelling bijzonder schappelijk is geweest.

Dat de Beroepscommissie moet vaststellen dat er voldoende voorbereidingstijd werd verleend en in een ruime spreiding van de proeven werd voorzien. Gedurende het afnemen van de bijkomende proeven werden aan Laurent trouwens nog bijkomende faciliteiten verleend gelet op diens hoogbegaafdheid.

3. Dat de Beroepscommissie in datum van 13 oktober 2014 in kennis werd gesteld van de behaalde resultaten voor de bijkomende proeven:

- bijkomende proef fysica: 54 %
- bijkomende proef chemie: 45 %
- bijkomende proef wiskunde: 37 %
- bijkomende proef aardrijkskunde: 33,5 %

M.a.w.: er opnieuw drie tekorten werden behaald.

4. De Beroepscommissie kan dus enkel vaststellen dat Laurent, na herkansing opnieuw drie zware tekorten heeft behaald (in vergelijking met de in eerste zittijd behaalde punten is er voor wiskunde en aardrijkskunde quasi een *status quo* met lichte verbetering voor aardrijkskunde), zodoende het voor de Beroepscommissie als bewezen voorkomt dat de in het beroepsschrift aangekaarte externe factoren geen wezenlijke invloed hebben gehad op de behaalde studieresultaten, zodoende het destijds na eerste zittijd door de delibererende klassenraad uitgereikte C-attest gerechtvaardigd was en dit te worden herbevestigd.”

IV. Herinnering aan de schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

V. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Uiteenzetting

5. Volgens verzoeker is aan de voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan om de volgende redenen:

“De bestreden beslissing ontnemt de leerling de mogelijkheid om de normale studieloopbaan voort te zetten in de studierichting van zijn keuze – waarbij na het eerste jaar van de derde graad ook geen andere studierichting meer kan worden gekozen.

Laurent is thans in een andere school voorlopig toegelaten als vrije leerling in het tweede jaar van de derde graad in de richting wetenschappen-wiskunde, doch uiteraard zonder dat dit uitzicht biedt op bekrachtiging van de studies. In dat opzicht behouden verzoekers evident belang bij de huidige vordering. Deze situatie biedt wel de zekerheid dat zo Laurent alsnog een A-attest bekomt, hij ondanks het vorderen van het schooljaar nog zonder risico op verlies van dat schooljaar zijn studies als regelmatige leerling in dat studiejaar zal kunnen voortzetten en met behoud van kansen op slagen zal kunnen deelnemen aan de examens.

Verzoekers beroepen zich op de vaste rechtspraak van de Raad van State, met name dat het dreigend verlies van een schooljaar een nadeel uitmaakt dat binnen een gewone schorsingsprocedure niet tijdig zal kunnen worden gekeerd.

Dit is ook zo nu Laurent als vrije leerling de lessen volgt, aangezien de school hem in de huidige stand van zaken niet zal laten deelnemen aan de examens van december. In die omstandigheden zal een gunstig arrest in een gewone schorsingsprocedure er enkel kunnen toe leiden dat de leerling zonder punten voor de eerste examenperiode het jaar zal voortzetten, en wellicht ook zonder punten voor de tweede periode dagelijks werk. De

procedure van schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid biedt de leerling perspectief op volwaardige deelname aan de proefwerken van december.

Het bewijs van de uiterst dringende noodzakelijkheid draagt, voor zover nodig, het bewijs van de spoedeisendheid in zich.

Wat die uiterst dringende noodzakelijkheid en de diligentie aan de zijde van verzoekers betreft, zijn zij zich uiteraard bewust van de termijn van een maand die ondertussen is verstreken sinds de kennisname van de bestreden beslissing en de proefwerken.

Verzoekers hebben evenwel niet getalmd in hun streven om zich zo spoedig mogelijk tot de Raad van State te kunnen wenden, doch zij zagen zich daarbij geconfronteerd met een bewijsprobleem dat zij niet zonder de hulp van derden het hoofd konden bieden.

Verzoekers zijn zich immers bewust van de vaste rechtspraak van de Raad van State, die ertoe strekt dat de Raad uitgaat van een vermoeden van deskundigheid en objectiviteit in hoofde van de leerkrachten, ook bij het opstellen en verbeteren van proefwerken [verzoeker citeert in voetnoot uit arrest nr. 218.919 van 17 april 2012]. Aldus weten verzoekers ook dat de Raad de weerlegging van dit vermoeden niet lichtelijk zal aanvaarden, en dat het aan hen toevalt om concreet en op overtuigende wijze aan te tonen dat de verbetering van de bijkomende proeven niet aan de voormelde normen kan beantwoorden, minstens dat de juistheid van de quoteringen niet op het eerste gezicht kan worden aanvaard.

Zulk een bewijs kunnen verzoekers enkel leveren door de bijkomende proeven te laten verbe[te]ren door personen aan wie eenzelfde vermoeden van deskundigheid en vakgebonden gezag kleeft, daarbij ook rekening houdend met het beoogde niveau in het secundair onderwijs, met andere woorden: door andere vakleerkrachten die les geven of gegeven hebben in de derde graad van het secundair onderwijs.

Het vergaren van dit bewijs heeft verzoekers voor aanzienlijke problemen gesteld. Verzoekers hebben van de proefwerken kennis genomen op vrijdag 17 oktober 2014, en in de loop van de navolgende week hebben zij de proeven laten nakijken zoals hierboven is uiteengezet.

Op het ogenblik dat het duidelijk was dat er ernstige redenen waren om aan de juistheid van de verbetering door de leerkrachten van verwerende partij te twijfelen, hebben zij de directeur van de school waar Laurent thans les volgt, gevraagd of de vakleerkrachten van de school bereid zouden zijn om de bijkomende proeven aan een tweede, blinde verbetering te onderwerpen. De directeur was graag bereid om deze vraag voor te leggen, maar kon pas een antwoord geven bij het hervatten van de school na de herfstvakantie, die liep van zaterdag 25 oktober tot en met zondag 2 november 2014. In de loop van de eerste week van november moest de directeur evenwel mededelen dat de leerkrachten van de school de omstandigheden te delicaat vonden om een tweede verbetering op zich te nemen. De directeur is dan zo vriendelijk geweest aan te bieden om een collega-directeur van een andere naburige school te bevragen, die evenwel na ongeveer een week eveneens geen medewerking kon toezeggen.

Via bemiddeling van de directie werden dan uiteindelijk leerkrachten buiten de regio bereid gevonden om de proefwerken voor wiskunde, chemie en aardrijkskunde opnieuw te verbeteren en om hun naam en hoedanigheid daarbij te vermelden.

Aldus werd het examen wiskunde verbeterd door [D.V.], master Wiskunde en leraar wiskunde aan de secundaire handelsschool Sint-Lodewijk te Antwerpen.

Het examen chemie werd verbeterd door [A.G.], master Chemie/Biochemie met 35 jaar ervaring als leerkracht chemie in de 3de graad (o.a. Sint-Agnesinstituut Hoboken). Zij is medeauteur/editor van de handboeken en leerwerkboeken [...] voor chemie (conform het leerplan VVKSO), en gewezen medewerkster aan de Universiteit Antwerpen voor vakdidactiek chemie.

Het examen aardrijkskunde werd verbeterd door [M.v.d.B.], master Geografie, sinds 32 jaar leerkracht aardrijkskunde in de 2de en 3de graad aan de secundaire handelsschool Sint-Lodewijk te Antwerpen.

Verzoekers hebben de laatste van deze verbeteringen ontvangen op maandag 17 november 2014, en onmiddellijk het nodige gedaan om zich tot de Raad van State te kunnen wenden. Gelet op de hierboven weergegeven tijdsverloop sinds de kennisname van de bestreden beslissing, zijn verzoekers derhalve de mening toegedaan dat zij ontegensprekelijk voldoende diligent hebben gehandeld bij het instellen van huidig schorsingsverzoek.”

Beoordeling

6. De toepassing van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid brengt een ernstige verstoring teweeg in het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, beperkt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en brengt de uitoefening van de rechten van de verdediging van de verwerende partij aanzienlijk in het gedrang. Daarom moet de aanwending van die procedure zeer uitzonderlijk blijven.

De toepassing ervan kan alleen worden aanvaard indien de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen. Dit impliceert ook dat de verzoekende partij met de vereiste spoed en diligentie moet optreden. Diligent optreden is vervat in de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid. Die dwingende vereiste moet zijn vervuld opdat de Raad van State een verzoekende partij zou toelaten tot de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

7. Van een verzoekende partij – die haar belangen door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing immers dermate nadelig aangetast weet dat zij de afwikkeling van de procedure ten gronde en zelfs de gewone schorsing niet kan afwachten – wordt gevergd dat zij al het nodige heeft gedaan om de schade te voorkomen en om de zaak zo spoedig mogelijk aanhangig te maken bij de Raad van State.

Weliswaar is de diligentie waarmee een verzoekende partij tegen een haar grievende rechtshandeling opkomt met een vordering tot schorsing of een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, niet noodzakelijk af te lezen uit het tijdsverloop tussen de kennisname van de bestreden handeling en het instellen van die vordering.

De huidige regelgeving laat toe dat de schorsing “op elk moment” wordt gevorderd (artikel 17, § 2, tweede lid, RvSt-Wet) en de situatie is denkbaar dat een zaak door gewijzigde omstandigheden pas dringend wordt – of zelfs uiterst dringend – nádat reeds eerder een annulatieberoep aanhangig werd gemaakt. Het is met andere woorden voortaan vanaf het ogenblik waarop de uiterst dringende noodzakelijkheid ontstaat, dat van een verzoekende partij wordt verwacht met passende voortvarendheid op te treden. Dit ogenblik moet niet – maar kan nog wel – samenvallen met het ogenblik waarop het besluit is genomen, en dus vanuit het standpunt van de verzoekende partij, het ogenblik waarop zij er kennis van krijgt.

8. Het valt aan de verzoekende partij toe om op heldere en overtuigende wijze de (nieuwe of veranderde) feiten en omstandigheden, die tot gevolg hebben dat de zaak niet (langer) verenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing, uiteen te zetten, ze aannemelijk te maken en ze in de tijd te situeren. Dit laatste is van belang omdat dan de tussenkomst van die gewijzigde feiten en omstandigheden het uitgangspunt vormt om de diligentie van de verzoekende partij te beoordelen.

9. In dat verband wijst verzoeker op de tribulaties om de volgens hem noodzakelijke overtuigingsstukken – namelijk ‘tegenverbeteringen’ door andere leerkrachten – te verzamelen.

Hiermee wijst verzoeker evenwel niet op nieuwe of veranderde feiten, maar wel op de argumentatie en bewijsvoering waarmee hij meent zijn vordering te moeten onderbouwen.

De complexiteit of het technische karakter van een vermeende onwettigheid, de wens om deskundig advies in te winnen, moeilijkheden bij de bewijsvoering en dergelijke meer kunnen voor een verzoekende partij gewis het voeren van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid bemoeilijken, maar dit alles neemt niet weg dat het nadeel waaraan de Raad van State wordt verzocht snel maar voorlopig paal en perk te stellen, aan verzoeker reeds in zijn volle omvang duidelijk was bij de kennisneming van de beslissing. Verzoeker had zowel van de door hem thans bestreden beslissing als van de aan die beslissing ten grondslag liggende verbetering van zijn bijkomende proeven reeds kennis op 17 oktober 2014. Een wekenlang uitstel met het oog op een betere dossiervorming spreekt de beweerde dringende noodzakelijkheid tegen.

Daarenboven wijst verzoeker erop dat zijn huidige school “hem in de huidige stand van zaken niet zal laten deelnemen aan de examens van december”. Welnu, zelfs de toewijzing van de vordering maakt van verzoeker nog geen leerling met een A-attest – een inwilliging van het aangevoerde middel lijkt de beroepscommissie integendeel tot bijkomende onderzoeksdaden te nopen, die verzoeker in zijn verzoekschrift zelf omschrijft als “een eventuele nieuwe verbetering [door] een onafhankelijke derde” – en dit gegeven had des te meer voor hem reden moeten zijn geweest om niet te wachten tot 18 november 2014 alvorens zijn vordering in te leiden. Dit staat haaks op de eis dat een verzoekende partij zelf alles wat in redelijkheid van haar verwacht mag worden, moet ondernemen om de gevreesde gevolgen van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te milderen. Tot dit verwachtingspatroon behoort ontegensprekelijk de eis van diligentie.

Een verzoekende partij mag niet door haar eigen gedrag of haar eigen nalaten de uiterst dringende noodzakelijkheid creëren. Verzoeker moest al onmiddellijk na kennisname van de beslissing beseffen dat snel optreden geboden was.

Louter ten overvloede nog, stelt de Raad van State vast dat verzoeker niet toelicht waarom hij, in zijn visie, moest wachten tot hij al de drie ‘tegenverbeteringen’ in zijn bezit had, terwijl hij nochtans argumenteert dat “een wijziging in de punten voor minstens één van de bijkomende proeven tot gevolg kan hebben dat de leerling voor ten minste twee van de vier bijkomende proeven een slaagcijfer heeft behaald” en daarom een schorsing van de tenuitvoerlegging verantwoordt.

10. Uit wat voorafgaat volgt dat de omstandigheden waarop verzoeker zich beroept om de zaak bij uiterst dringende noodzakelijkheid te behandelen, geacht moeten worden reeds te bestaan sedert de (kennisname van de) bestreden beslissing.

Het tijdsverloop tussen de kennisname van de bestreden beslissing op 17 oktober 2014 – vanaf wanneer derhalve voor verzoeker de uiterst dringende noodzakelijkheid bleek – en het instellen van de huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op 18 november 2014 strookt niet met de uitermate hoge graad van urgentie die thans door verzoeker aan de zaak wordt toegeschreven.

11. Een en ander leidt ertoe dat moet worden besloten dat verzoeker niet met de vereiste spoed is opgetreden. De uitermate hoge graad van urgentie die thans door hem aan de zaak wordt toegeschreven, valt niet te verzoenen met het manifeste gebrek aan diligentie, dat de negatie zelf is van het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering.

12. Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

VI. Ernst van de middelen

13. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

14. Verzoeker betoogt vooreerst dat de bestreden beslissing blijkens de formele motivering uitsluitend steunt op de resultaten van de bijkomende proeven. Hij voert evenwel niet de schending aan van de formele motiveringsplicht of leidt uit zijn vaststelling evenmin een andere grief af. Dit is in de context van de voorgeschiedenis van deze zaak ook goed te begrijpen. In de zaak die heeft geleid tot het schorsingsarrest nr. 228.334 van 11 september 2014, had verzoeker immers aangegeven de hem gegeven cijfers enkel te betwisten omdat ze ingevolge gebeurtenissen in zijn privésfeer geen correct beeld gaven van zijn kennis en vaardigheden; dat de door hem behaalde cijfers op zich een C-attest kunnen verantwoorden werd toen niet door verzoeker in vraag gesteld.

Na de bijkomende proeven besluit de beroepscommissie thans dat de door verzoeker behaalde resultaten haar ervan overtuigen dat “de [...] externe factoren geen wezenlijke invloed hebben gehad op de behaalde studieresultaten”. De beroepscommissie betreft aldus, zo lijkt, impliciet maar zeker verzoekers oorspronkelijke studieresultaten mede in haar eindbeslissing. Mocht verzoeker met zijn betoog toch bedoeld hebben uit te gaan van de tegenovergestelde opvatting, lijkt het middel in zoverre te falen en is het niet ernstig.

15. Op zich verzet verzoeker zich op het eerste gezicht evenwel niet tegen de conclusie dat de hem toegekende cijfers in het licht van zijn leerlingendossier een C-attest verantwoorden, maar hij plaatst wel vraagtekens bij de deugdelijkheid van de rechtens vereiste feitelijke grondslag, namelijk de verbetering van zijn bijkomende proeven.

Ter adstructie van zijn middel verwijst verzoeker naar de correctie van elk van zijn bijkomende proeven door een door hem gecontacteerde leerkracht.

16. De Raad bedenkt hierbij, dat zo een manier van werken ten hoogste twijfel kan zaaien over de oorspronkelijke verbetering, maar op het eerste gezicht niet die oorspronkelijke verbetering kan vervangen.

17. Vervolgens stelt de Raad vast, dat bij iedere bijkomende proef voor een aantal vragen de nieuwe correctie die verzoeker voorlegt het initieel gegeven resultaat bevestigt of tot een licht beter resultaat komt, met slechts minimale verschillen van één of een half punt. Dit kan, zo lijkt, misschien aantonen dat de vakleerkrachten die verzoekers proef hebben verbeterd strenger waren dan de door hem aangezochte correctoren, maar niet dat hun verbetering onwettig is.

18. Voor sommige vragen bevat de door verzoeker voorgelegde verbetering elementen die *prima facie* op mogelijke anomalieën zouden kunnen wijzen. Zo kan het verwondering wekken dat verzoeker voor een bepaalde vraag 0,5/8 krijgt en bij de tegenproef 5/8: hier lijkt niet meer een mate van gestrengheid aan de orde, maar wel een onderscheid tussen juist of fout antwoorden op wat uiteindelijk een kennisvraag is.

Ter terechtzitting evenwel legt de verwerende partij stukken neer, waarbij de vakleerkrachten van verzoeker voor elk van de in geding zijnde bijkomende proeven puntsgewijs en in detail de bedoelde kritiek pareren, uitleggen hoe de gestelde vraag past in de tijdens het jaar gegeven leerstof, op welke wijze in de les is aangebracht hoe ermee moet worden omgegaan en volgens welk verbeter-schema zij tot de finale quotering per vraag zijn gekomen.

Voorts wijst de verwerende partij erop – vooralsnog volgens de Raad van State op geloofwaardige wijze – dat de bijkomende proeven telkens

werden opgesteld met hulp van andere leerkrachten of van de pedagogische begeleiding en dat ook de verbetering ervan is gedaan door meer dan één leerkracht.

19. Al deze gegevens stellende tegenover de aangevoerde kritiek, brengen de Raad ertoe te oordelen dat het vermoeden van deskundigheid, dat kleeft aan de leerkrachten die zich hebben gekweten van het opstellen en verbeteren van de proeven, in de huidige stand van de procedure niet is ontkracht door verzoeker.

20. Het middel is niet ernstig.

VII. Kosten

21. Wat de vraag van de verwerende partij betreft om de kosten van de vordering, met inbegrip van een rechtsplegingsvergoeding, ten laste van de verzoekende partij te leggen, zij eraan herinnerd dat de bijdrage in de betaling van de kosten, inbegrepen de rechtsplegingsvergoeding, wordt bepaald in het arrest waarin uitspraak wordt gedaan over het met hetzelfde verzoekschrift ingestelde beroep tot nietigverklaring.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 25 november 2014, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Geert Van Haegendoren